

USNESENÍ

Krajský soud v Brně – pobočka v Jihlavě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Mádra a soudců Mgr. Leony Sukané a Mgr. Martina Lály v exekuční věci

oprávněné: **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, IČO 618 60 069
sídlem Klimentská 1216/46, Nové Město, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti

povinné: **X.X.**, narozená xxx
bytem xxxxx
zastoupená advokátem Mgr. Janem Švarcem
sídlem Vodičkova 695/24, 110 00 Praha 1

pro 55 473 Kč s příslušenstvím o návrhu povinné na zastavení exekuce

o odvolání povinné proti usnesení Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 15. května 2020, č. j. 12 EXE 1825/2011-89,

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně **se** ve výroku I., té jeho části, jíž byl zamítnut návrh povinné na zastavení exekuce, **mění** tak, že exekuce prováděná JUDr. Zdeňkem Zítkou, Exekutorský úřad Plzeň – město, na základě usnesení o jejím nařízení, vydaného Okresním soudem ve Žďáru nad Sázavou dne 19. 8. 2011, č. j. 12 EXE 1825/2011-12, se zastavuje.
- II. Usnesení soudu prvního stupně **se** ve výroku I., té jeho části, jíž byl zamítnut návrh povinné na uložení povinnosti oprávněné uhradit povinné náhradu nákladů řízení o zastavení exekuce a povinnosti oprávněné uhradit soudnímu exekutorovi náklady exekuce a dále ve výroku II. **mění** tak, že
 - a) oprávněná je povinna zaplatit povinné na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně a soudním exekutorem částku 3 575,50 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokáta Mgr. Jana Švarce a
 - b) oprávněná je povinna zaplatit soudnímu exekutorovi náklady exekuce ve výši částky 7 865 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Oprávněná **je povinna** zaplatit povinné na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 4 764,40 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokáta Mgr. Jana Švarce.
- IV. Oprávněná **je povinna** zaplatit České republice – Krajskému soudu v Brně na náhradu nákladů řízení částku 571 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Okresní soud ve Žďáru nad Sázavou jako soud prvního stupně (dále jen „exekuční soud“) odvoláním napadeným usnesením zamítl návrh povinné, jímž se domáhala „*zastavení exekuce v celém rozsahu, uložení povinnosti oprávněné uhradit povinné náhradu nákladů řízení o zastavení exekuce, povinnosti oprávněné uhradit soudnímu exekutorovi náklady exekuce, že dosud vydaná rozhodnutí o nákladech exekuce se zrušují, a o uložení povinnosti oprávněné vrátit povinné, co jí již povinná na náklady oprávněné v exekuci zaplatila*“ (výrok I.). Výrokem II. usnesení exekuční soud rozhodl o povinnosti povinné zaplatit oprávněné „*náklady řízení o odklad a zastavení exekuce*“.
2. Poté, co zevrubně zopakoval veškerá tvrzení stran a popsal provedené dokazování, exekuční soud shrnul, že povinná návrh na zastavení přítomné exekuce podala teprve po devíti letech od jejího zahájení s tvrzením, že je vykonáván nezpůsobitelný exekuční titul, neboť mezi účastníky nesporně uzavřená spotřebitelská úvěrová smlouva a na ni navázaná rozhodčí doložka jsou neplatné pro přičení se dobrým mravům (§ 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, dále jen „obč. zák.“); neměla přitom za to, že by při posouzení dané problematiky žádala nepřipustný věcný přezkum vykonávaného rozhodčího nálezu. Exekuční soud vysvětlil, že nebude ve věci aplikovat ust. § 31 zákona č. 214/1994 Sb., o rozhodčím řízení, ve znění účinném ke dni uzavření rozhodčí smlouvy, dále jen „ZRR“ (tj. že se zřejmě nebude zabývat tím, zda jsou zde dány nějaké důvody pro zrušení rozhodčího nálezu podle tohoto zákonného ustanovení – pozn. odvolacího soudu), ale posoudí návrh povinné toliko podle obecného ustanovení § 268 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o.s.ř.“ (tj. z hlediska možných zákonných důvodů pro zastavení exekuce – pozn. odvolacího soudu). Dále exekuční soud uvedl, že nemá za správnou námitku povinné o tom, že by měla být rozhodčí doložka neplatná ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2013, sp.zn. I. ÚS 3512/11, neboť byla skryta malým písmem v příložených obchodních podmínkách – to proto, že ve skutečnosti byla obsažena v tzv. Smluvních podmínkách, které byly přímou součástí uzavřené písemné úvěrové smlouvy, jsou lehce čitelné, s uvozením jednotlivých odstavců příslušnými nadpisy. Povinná, která se i exekučnímu soudu jevila jako plně svéprávná, s rozumem průměrného člověka, schopným jej používat, podpisem smlouvy potvrdila, že se se Smluvními podmínkami bez výhrad seznámila, peníze si od oprávněné půjčila s vědomím výše získané částky, způsobu jejího splacení a následků, pokud by tak nečinila. Za takové situace oprávněná nejednala nepoctivě, sjednaná úvěrová smlouva dle názoru exekučního soudu neznamenala nerovnováhu v právech a povinnostech stran.
3. Ani námitky povinné k osobě rozhodkyně JUDr. X. Y. (dále též jen „rozhodkyně“) o tom, že se povinná neměla možnost vyjádřit k osobám rozhodců a k ekonomické závislosti rozhodkyně na oprávněné, neměl exekuční soud za jakkoli důvodné. Sjednání rozhodců se stalo v souladu se zákonem o rozhodčím řízení a především, vysvětlil exekuční soud, tyto námitky bylo nutno vznést právě již v rozhodčím řízení, v němž byla dle zjištění exekučního soudu povinná, bez jakékoli její reakce, opakovaně řádně obeslána (návrhem na zahájení řízení, výzvou k vyjádření i vydaným rozhodčím nálezem). Za nesprávnou měl exekuční soud i tu námitku dříve zcela pasivní povinné, již oprávněné vytkla snahu se prostřednictvím rozhodčího řízení a ekonomicky závislých rozhodců vyhnout soudní kontrole – v takových tvrzeních povinné spatřoval exekuční soud až úmyslné poškozování oprávněné a dokonce „*potenciálně trestněprávní jednání povinné a jejího zástupce*“. Exekuční soud v tomto směru uzavřel, že smlouvy musí být dodržovány a povinné nenáleží žádná soudní ochrana, pokud se oprávněná obrátila se svým splatným nárokem na nezávislého rozhodce. Konečně, exekuční soud nepřisvědčil ani námitkám povinné stran neprovedení prověření její úvěruschopnosti oprávněnou – zde uzavřel, že povinná v tomto směru v řízení před soudem lhala, popřela-li, že její poměry byly (a to důsledně, jak zdůraznil exekuční soud) oprávněnou prověřeny, přestože taková povinnost v době uzavření úvěrové smlouvy pro oprávněnou neplynula z žádného právního předpisu. Nadto, povinná se v minulosti snažila oprávněnou poškodit výhrůžkami podáním trestního oznámení s nepravdivým tvrzením o tom, že od ní žádné peníze neobdržela. Dosáhnout zastavení exekuce se pak dle závěru

exekučního soudu povinná snažila bez jakéhokoli důvodu, za „*cenu živých tvrzení a osočování oprávněného za manipulativního využití rozhodnutí Ústavního soudu*“.

4. Pokud exekuční soud do svého rozhodnutí vtělil i výrok o povinnosti povinné uhradit oprávněné náhradu nákladů řízení o (předchozím, samostatně projednaném) návrhu na odklad exekuce a o návrhu na její zastavení, odůvodnil jej s odkazem na procesní neúspěch povinné v této fázi řízení s tím, že výše této náhrady bude vyčíslena soudním exekutorem v rámci jím následně vydaného příkazu.
5. Usnesení napadla odvoláním povinná. Namítla, že exekuční soud věc chybně právně posoudil a nevyporučil se s judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, své odchýlení se od této judikatury neodůvodnil, pročez poskytl ochranu zjevné nespravedlnosti. Navrhla změnit rozhodnutí exekučního soudu tak, že exekuce bude zcela zastavena, jí přiznána náhrada nákladů řízení a vysloveno, že soudní exekutor nemá právo na náhradu nákladů exekuce. Trvala na tom, že (právě z hlediska odkazované judikatury) se nejedná o věcný přezkum správnosti exekučního titulu, je-li zkoumáno, za jakých okolností došlo k uzavření úvěrové smlouvy a jaký je její obsah. V té souvislosti povinná znovu připomněla parametry jí poskytnutého úvěru a způsob jeho zajištění s tím, že ve smyslu odůvodnění nálezu Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 199/11, právě i v jejím případě nastala situace, kdy byla oprávněnou evidentně na svých právech v rozporu s dobrými mravy poškozena; je pak zcela nerozhodné, že smlouvu o úvěru podepsala. Opětovně též argumentovala, že oprávněná řádně (dostatečně a s odbornou péčí) neposoudila schopnost povinné úvěr splatit – podle povinné nemohlo postačit toliko vyplnění karty klienta dle údajů sdělených povinnou a předložení potvrzení o vyplácené státní sociální podpoře.
6. Rovněž pokud se týká rozhodčí doložky a volby rozhodců, tyto okolnosti nebyly s povinnou individuálně projednány, čímž byl porušen princip ochrany spotřebitele jakožto (presumované) slabší smluvní strany; ve své podstatě jde o stav obdobný formulářové smlouvě a soudy jsou povinny v takovém případě dle povinné poměřovat, zda došlo k transparentnímu určení nestranných rozhodců a zda takové rozhodčí doložky nejsou neplatné pro rozpor s dobrými mravy (též s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2014, sp.zn. 30 Cdo 2401/2014). Povinná dále ke svým pochybnostem o nestrannosti rozhodkyně, která vydala podkladový exekuční titul, znovu shrnula svoji argumentaci o tom, že rozhodkyně pracovala pro oprávněnou zdarma (fakticky jí darovala sumu odpovídající součtu odpouštěných rozhodčích poplatků za každou projednanou věc), ničeho jí neúčtovala, když oprávněná rozhodkyni neplatila ani rozhodčí poplatek (povinná naopak z dalších indicií dovozovala, že poplatek byl ve skutečnosti hrazen Rozhodčí společností Pardubice s.r.o.). Pokud pak rozhodkyně přiznala dle odhadu povinné v rámci vydaných nálezů sumu v řádu několika miliard, jde o důkaz ekonomické provázanosti oprávněné a rozhodkyně, současně představující další důvod pro zastavení přítomné exekuce. K namítané své pasivitě povinná doplnila, že žádná ze zásilek zasílaných jí v rozhodčím řízení jí nebyla doručena tak, aby se s ní mohla skutečně seznámit a uplatnit přílehlavou obranu ještě před vydáním exekučního titulu. Poměřit soulad nároku oprávněné s dobrými mravy byla ostatně dle povinné povolána i rozhodkyně. Povinná dále zdůraznila, že ještě před podáním návrhu na zahájení rozhodčího řízení uhradila oprávněné částku převyšující původní jistinu poskytnutého úvěru, k čemuž by mělo být rovněž přihlédnuto.
7. Oprávněná měla rozhodnutí exekučního soudu za věcně správné a navrhla je potvrdit; ve svém vyjádření upozornila na nebezpečí plynoucí z rozmáhající se praxe spočívající v přezkumu a nalézání práva až v exekučním řízení a v popírání zásady, že toliko bdělým náleží jejich práva (v té souvislosti upozornila na skutečnost, že přítomná exekuce je vedena podle rozhodčího nálezu z roku 2010 a projednáván návrh na zastavení exekuce podaný až v lednu 2020; povinná se tak ke svým právům, slovy stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2005, sp.zn. Pl. ÚS 20/05, stavěla „s neomluvitelnou lhostejností“). I pokud by mělo být rozhodnuto ve prospěch návrhu povinné, neměla by jí být z důvodu její pasivity podle ust. § 150 o.s.ř. nejméně přiznána náhrada nákladů řízení. Přestože oprávněná primárně nesouhlasila s tím, aby byly

přezkoumávány parametry poskytnutého úvěru (neboť by se v konečném důsledku jednalo o věcný přezkum podkladového exekučního titulu), tyto měla za akceptovatelné, též s přihlédnutím k okolnostem, za nichž byl úvěr poskytnut (nebankovním subjektem, s vyšší mírou rizika). Úroková sazba ve výši 50,57 % ročně byla dle oprávněné stanovena v akceptovatelné výši, „v rámci judikatorního čtyřnásobku“. Oprávněná dále upozornila, že pokud by byla vzata do úvahy nejvyšší sazba, za jakou byly poskytovány v době uzavření smlouvy mezi účastníky bankami úvěry (u kreditních karet), činila sazba sjednaná účastníky pouze 2,4 násobek této. Uvedené kritérium pak navíc není dle oprávněné jediným – nutno vzít v úvahu též dobu, na jakou byl úvěr poskytnut a neporovnávat tzv. nominální a efektivní úrokovou sazbu úvěru. Celková vymáhaná částka v exekuci pak rovněž dle oprávněné nemůže být vodítkem pro určení, zda je uplatněný nárok v rozporu s dobrými mravy, neboť její výše je důsledkem prostého plynutí času, po který povinná své závazky dlouhodobě neplatila. Rozpor smlouvy s dobrými mravy pak nemůže dle oprávněné založit ani její lichevní charakter (s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 3194/18). Konečně, povinná nemůže dle oprávněné nyní těžit ani z toho, že se nezajímala o dohodnutý obsah svých závazků a smlouvu nečetla.

8. Povinná podala odvolání včas (§ 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád, dále jen „e.ř.“ a § 204 odst. 1 o.s.ř.), a to jako osoba k tomu oprávněná (§ 201 o.s.ř., § 36 odst. 1 e.ř.). Napadla usnesení, proti kterému je odvolání přípustné (§ 201 o.s.ř., § 202 o.s.ř. *à contrario*). Proto odvolací soud po provedeném jednání (§ 254 odst. 8 o.s.ř. *à contrario*), doplnění dokazování (§ 254 odst. 6 o.s.ř.) a na základě obsahu spisu, přezkoumal napadené usnesení exekučního soudu a dospěl k následujícím závěrům.
9. V řízení nebylo jakkoliv sporu o tom, že exekuce je prováděna pro částku ve výši 55 473 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 6 % ročně z této částky od 4. 10. 2010 do zaplacení, a to na základě rozhodčího nálezu JUDr. X. Y. ze dne 10. 12. 2010, č. j. Va 40-32/2010-7, tedy osoby rozhodující ve velké řadě rozhodčích řízeních o žalobách oprávněné. K provádění exekuce byl pověřen soudní exekutor JUDr. Zdeněk Zítka, a to usnesením o nařízení exekuce Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 19. 8. 2011, č. j. 12 EXE 1825/2011-12. Rozhodčí náleze je založen na závazku povinné ze směnky vlastní, když směnečný peníz sestává ze zbývajících nesplacených splátek podle smlouvy o revolvingovém úvěru č. xxxx ze dne xxx a dlužných smluvních pokut. Rozhodkyně byla výslovně v rozhodném období vydání rozhodčího nálezu uvedena toliko s Mgr. X X jako jedna ze dvou rozhodců působících pro oprávněnou, když dle odvolacím soudem vyžádaného sdělení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ke dni vydání zde vykonávaného rozhodčího nálezu měla rozhodkyně u tohoto soudu předáno do úschovy dle § 29 odst. 2 ZRR celkem 15 323 spisů, z toho 11 755 spisů, v nichž žalobcem byla oprávněná. Pouze za rok 2010 pak rozhodkyně předala do úschovy Okresního soudu v Ústí nad Orlicí celkem 7 427 spisů (z toho ve 4 669 věcech byla žalobcem oprávněná). Konečně, nebyla nijak zpochybňována zjištění exekučního soudu ohledně okolností uzavírání a obsahu smlouvy o úvěru, rozhodčí doložky, stejně jako i plnění povinností ze smlouvy a zesplatnění úvěru, ani ohledně směnečného ručení povinné a průběhu rozhodčího řízení (odst. 16. a 18. odůvodnění napadeného usnesení). Odvolací soud proto na veškeré tyto závěry pro stručnost toliko odkazuje.
10. Odvolací soud úvodem svého hodnocení věci poznamenává, že lze do určité míry chápat výtky exekučního soudu k návrhům povinných subjektů, kteří s odkazem na dodatečně rozpoznanou nemravnost řadu let nesplacených úvěrových smluv, po dlouholetých neúspěšných exekucích, s námitkami, jež bylo možno vznášet jak v řízení o návrhu na vydání rozhodčího nálezu, tak kdykoli později v případném řízení o jeho zrušení, přichází s návrhy na zastavení exekucí aniž by jen uhradili jistinu původních úvěrů s přiměřenými úroky a úroky z prodlení, neboť své závazky alespoň v rozsahu, který nelze mít za nemravný, nesporně nespláceli a nesplácí. To navíc při vědomí, že s takovou argumentací, alespoň ve spojení s návrhem na kompromisní vyřešení dosud nesporně existujících dluhů, nepřichází jednotliví povinní, ale ve většině jediný specializovaný

právní zástupce (když počty jím administrovaných věcí si paradoxně nejspíše nijak nezadají s naříkanými počty věcí vyřízenými rozhodci oprávněné), který se bez dalšího domáhá exekuci na náklady oprávněné zastavit a vrátit veškerá případně povinnými uhrazená plnění. Akceptovat však nelze způsob, jakým byl názor exekučního soudu na věc samu a na osobu povinné prezentován v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nutno konečně také připomenout, že ani postoj oprávněné se nejeví být při vědomí narůstající řady zastavovaných exekucí vedených na podkladě obdobných rozhodčích nálezů příliš vstřícný a konstruktivní.

11. Jak již výše uvedeno, exekuční soud prvního stupně zamítl návrh na zastavení exekuce formulovaný podle ust. § 268 odst. 1, písm. h) o.s.ř., když neměl za to, že by smlouva o revolvingovém úvěru, uzavřená v minulosti mezi stranami, svým obsahem v souhrnu naplnila kritéria zjevné nespravedlnosti a že by v důsledku toho rozhodkyně neměla pravomoc k vydání exekvovaného rozhodčího nálezů. Neshledal ani žádné jiné vady na způsobu formulace rozhodčí doložky a na průběhu rozhodčího řízení.
12. K námitce oprávněné i obdobnému závěru exekučního soudu, že povinná až v exekučním řízení uplatňuje argumentaci, která mohla být způsobitou obranou v rozhodčím řízení (a v zásadě tak žádá v exekuci obecně nepřípustný věcný přezkum podkladového titulu), nutno připomenout usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/17, a jím vyslovený závěr o tom, že zákon o rozhodčím řízení a jím předznamenanou ochranu sice nelze „jednoduše“ obcházet v představě, že tak jako tak lze ochranu nalézt až v následném řízení exekučním, nicméně že se tak může stát tehdy, je-li „*nezbytné zasáhnout z pozic argumentačně mimořádně silných (zejména ústavněprávních), tedy jestliže by měl být vykonán náleží, který je svým obsahem v kolizi se základními principy demokratického právního řádu*“. Současně v tomto usnesení (vykazujícím s ohledem na šíři argumentace známky svého druhu „pilotního“ rozhodnutí) Nejvyšší soud uvedl, že „*není obhajitelný závěr soudu prvního stupně, pakliže – s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3712/2012 – dovodil, že exekuční soud v řízení o zastavení exekuce nemůže přezkoumávat, zda rozhodčí smlouva neobsahuje ujednání, které by způsobilo významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran v neprospěch spotřebitele, a ani nemůže z těchto důvodů exekuci zastavit*“.
13. Ustálen je také již závěr, že se (při posuzování pravomoci rozhodce k vydání rozhodčího nálezů v souvislosti s návrhem na zastavení exekuce) lze zabývat nikoliv pouze rozhodčí smlouvou, nýbrž i obsahem úvěrové smlouvy, v souvislosti s níž byla rozhodčí smlouva v minulosti uzavřena (resp. úvěrovou smlouvou, jejíž součástí je rozhodčí doložka). Plyne tak z judikatury Ústavního soudu, konkrétně nálezů ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11 nebo ze dne 1. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3194/18 (jímž byla dovozena i výjimečná možnost faktického přezkumu věcné správnosti exekučního titulu v exekučním řízení), i z judikatury Nejvyššího soudu, kupříkladu ze shora zmíněného usnesení ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017. Byť i na straně podepsaného odvolacího soudu stále přetrvávají pochybnosti o správnosti závěrů Ústavního i Nejvyššího soudu ve výše citovaných rozhodnutích (a řadě dalších), neboť do určité míry obcházejí či přímo popírají zásadu nepřezkoumatelnosti exekučního titulu v exekučním řízení, přistupoval odvolací soud k rozhodování v této věci s vědomím, že obecné soudy jsou při své rozhodovací činnosti vázány nejen zákonem, nýbrž i ústavním pořádkem. Jestliže pak Ústavní soud je dle článku 83 Ústavy pověřen ochranou ústavnosti, má se za to, že obecné soudy jsou povinny respektovat judikaturu Ústavního soudu, která je v tomto smyslu pro ně závazná. Výslovně pak závaznost vykonatelných rozhodnutí Ústavního soudu pro všechny orgány a osoby zakotvuje článek 84 odst. 2 Ústavy. Ústavní soud se doposud sám od svých závěrů vyslovených v obou výše uvedených rozhodnutích neodklonil (naopak je dále rozvíjí a jejich dopady rozšiřuje) a jsou zohledňovány i v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu, například v usnesení ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 20 Cdo 1387/2016, či v usnesení ze dne 27. 8. 2019, sp. zn. 20 Cdo 1612/2019 (a v řadě dalších). Úkolem Nejvyššího soudu je pak zejména zajišťovat jednotu a zákonnost rozhodování (§ 14 odst. 1 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění předpisů pozdějších). Odvolací soud proto neshledal důvodu, pro který by se od výše popsanych

závěrů vyslovených Ústavním i Nejvyšším soudem ve výše zmíněných rozhodnutích mohl odchýlit.

14. Bylo tedy zjevně ve světle uvedené judikatury namísto zabývat se otázkou, zda původní smlouva účastníků o revolvingovém úvěru nenaplnila svým obsahem kritéria zjevné nespravedlnosti a v důsledku toho nezapříčinila i nedostatek pravomoci rozhodkyně k vydání rozhodčího nálezu či zda v rozhodčím řízení nedošlo k takové vadě, která by zapříčinila neakceptovatelnost jeho výsledku pro zjevnou nespravedlnost či i rozpor se základními principy právního státu.
15. K parametrům úvěrové smlouvy nejprve nutno připomenout, že povinná při jejím uzavření zjevně dle obsahu této smlouvy nebyla přehledným způsobem informována o výši úroku jako ceně za poskytnuté plnění, neboť ve smlouvě se jakákoliv zmínka o úroku, stejně jako i jeho procentuální výši, nenachází. Uvedena byla toliko částka k vyplacení (30 000 Kč), počet a výše splátek (36 po 1 634 Kč), smluvní odměna za poskytnutí úvěru (28 824 Kč), maximální výše úvěru (58 824 Kč) a předpokládaná RPSN (tedy roční procentní sazba nákladů a to 64,17 %). Odměnu, jako úplatu za sjednání úvěru, zakotvovalo v minulosti ust. § 499 zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění předpisů pozdějších. Při výkladu tohoto ustanovení se jak právní teorie, tak i praxe shodovaly v závěru, že úplatu nelze směřovat s úrokem z úvěru, současně však i na závěru, že účelem této úplaty bylo kompenzovat věřiteli náklady vyplývající z povinnosti mít od uzavření smlouvy do budoucna k dispozici prostředky určené pro dlužníkovu úvěr. Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu z 22. 8. 2013, sp. zn. 32 ICdo 12/2012, Vrchní soud v Olomouci k rozsudku z 16. 11. 2011, sp. zn. ICm 1912/2010 pak výše uvedený výklad rozvinul tak, že byl-li úvěr předán dlužníku v hotovosti při podpisu smlouvy, k žádnému rezervování prostředků pro dlužníka nedošlo, a proto nárok na úplatu podle ust. § 499 obch. zák. věřiteli nevznikl. Stejný závěr bylo dle názoru odvolacího soudu třeba učinit i v posuzované věci, za situace, kdy dle obsahu smlouvy o revolvingovém úvěru měla být částka 30 000 Kč povinné předána oprávněným po schválení úvěru.
16. Nejednalo se tedy o situaci, kdy by se takto měly oprávněné kompenzovat náklady vyplývající z její povinnosti jako poskytovatele úvěru mít pro povinnou (pro delší dobu čerpání) k dispozici prostředky určené pro její úvěr. Celou „smluvní odměnu“ ve výši 28 824 Kč tak bylo možno považovat za faktický úrok. Jeho nominální výše při poskytnutí úvěru ve výši 30 000 Kč a dohodnuté splatnosti po 36 měsíčních splátkách ve výši 1 634 Kč pak činila 50,57 % ročně (dle kalkulátoru na webové stránce <https://www.finance.cz/uvery-a-pujcky/kalkulacky-a-aplikace/splatkovy-kalkulator/>). Jednalo se tedy o relativně vysokou úrokovou sazbu, nicméně za situace, kdy tato představovala 3,65 násobek úrokové sazby za úvěry poskytované bankami domácnostem s fixací sazby 1-5 let v říjnu 2008 (dle databáze časových řad ARAD, vytvořené Českou národní bankou, vycházeno z úrokové sazby za úvěry, které se nejvíce blížily typu úvěru poskytnutému oprávněnou povinné), měl odvolací soud za to, že se nejednalo o výši, kterou by bylo možno nazvat lichvářskou, natolik nemravnou, že by (již sama o sobě) byla důvodem pro zastavení exekuce, což ostatně nedovodil ani exekuční soud, který se výší úrokové sazby nezabýval.
17. Přes nyní uvedené závěry však dle odvolacího soudu nebylo možno ani od výše shora dovozené úrokové sazby odhlédnout, a to s ohledem na závěry vyslovené Nejvyšším soudem např. v usnesení ze dne 11. 12. 2018, sp. zn. 20 Cdo 3498/2018, o tom, že při posuzování důvodů pro zastavení exekuce exekučním soudem je třeba vyhodnotit nejen to, zda rozhodčím nálezem přisouzená jednotlivá plnění jsou ve zjevném rozporu s dobrými mravy, ale i to, jestli tato plnění nejsou v rozporu s dobrými mravy ve svém souhrnu (kumulaci). Totéž pak platí i ve vztahu k exekučním soudem rovněž neposuzovaným smluvním pokutám, byť oprávněné lze jistě obecně přisvědčit v závěru, že pokud by povinná svůj závazek řádně plnila, žádný ze zajišťovacích institutů v podobě smluvních pokut by nenastoupil. Dle čl. 13 Smluvních ujednání, která byla výslovně uvedena jako nedílná součást smlouvy o revolvingovém úvěru, vzniklo oprávněné právo požadovat po povinné zaplacení smluvní pokuty ve výši 8 % z dlužné splátky v případě prodlení se splátkou 15 dnů, ve výši 13 % z dlužné splátky v případě prodlení se splátkou 30 dnů, ale vedle toho v řadě případů i

ve výši 50 % z maximální výše úvěru (zde tedy z částky 58 824 Kč), bez ohledu na to, s úhradou jaké částky by povinná byla v prodlení či jaká by byla zbývající výše povinnou nesplaceného dluhu. Takto též byla po povinné požadována (a rozhodčím nálezem přisouzena) smluvní pokuta 29 412 Kč za situace, kdy zbývající dlužná částka činila 26 014 Kč, tedy přibližně 44 % z celkové původně dlužné částky. Zatímco v pořadí první dvě uvedené smluvní pokuty dle názoru odvolacího soudu důvodem pro závěr o nemravnosti těchto smluvních ujednání nebyly, ve vztahu k v pořadí třetí smluvní pokutě by již zřejmě závěr o tom, že jde o v souhrnu ujednání v rozporu s dobrými mravy namísto, a to zejména pro případ, že by se mělo uplatnit i v případě prodlení se zaplacením nízké částky, či za situace, kdy by povinné zbývala k doplacení závazku ze smlouvy o revolvingovém úvěru již pouze (ve srovnání s původní výší celkového závazku) marginální částka.

18. S přihlédnutím k dalšímu zajišťovacímu institutu v podobě blankosměnky (která byla také využita, rozhodčí nález byl vydán na jejím základě) a stejně tak ke skutečnosti, že ujednání o smluvních pokutách, stejně jako i samotná rozhodčí doložka, byly do značné míry „skryty“ v obsáhlých, drobným písmem psaných a v důsledku různých zkratk a odkazů nepřehledných a obtížně srozumitelných Smluvních ujednáních, se již závěr o tom, že smlouva o revolvingovém úvěru ve svém souhrnu naplňovala kritéria natolik zjevné nespravedlnosti, že by v důsledku toho bylo na místě exekuci pro její nepřipustnost zastavit, nepřipadným podle názoru odvolacího soudu nejeví. V této souvislosti lze zmínit, že aktuální judikatura Nejvyššího soudu ve věcech oprávněných Profi Credit Czech a spřízněné společnosti Intrum Czech, se již přes současný závěr o pasivitě povinných osob při uzavírání úvěrových smluv a též v rozhodčím řízení ustaluje v závěru, že je na místě rozhodnout při parametrech RPSN, resp. úrokové sazby kolem 100 %, kumulaci tří sazeb smluvních pokut, z nichž ovšem nejvyšší činí toliko 25 %, a to pouze ze zbývající dlužné částky, nikoli 50 % z celkové dlužné částky při podpisu smlouvy jako v přítomné věci, a mimoto další smluvní pokuty, která je počítána až do zaplacení dluhu, o zastavení exekučního řízení dle ust. § 268 odst. 1, písm. h) o.s.ř., neboť taková smluvní ujednání lze mít za nemravná a vedoucí k nepřiměřenému poškození povinných osob (kupř. věci sp. zn. 20 Cdo 2884/2019, sp. zn. 20 Cdo 3811/2019, sp. zn. 20 Cdo 2834/2020 nebo sp. zn. 20 Cdo 2839/2020).
19. Ač tedy odvolací soud jednotlivé části uzavřené smlouvy o revolvingovém úvěru neshledal takovými, aby (již samy o sobě) mohly vést k závěru o neplatnosti smlouvy pro zcela zásadní nemravnost, měl za to, že při hodnocení smlouvy jako celku již takovýto závěr bylo třeba učinit. Právě v kombinaci všech výše popsaných okolností odvolací soud spatřoval důvod, pro který bylo nutno označit smlouvu o úvěru, včetně související rozhodčí smlouvy, na kterou tento důvod neplatnosti dopadá rovněž, za nemravnou a tudíž i exekuci vedenou na podkladě rozhodčího nálezu vydaného rozhodkyní uvedenou do funkce takovou smlouvu za nepřipustnou, neboť nejenže rozhodkyní vydaný nález, který tyto okolnosti zcela ignoruje a plnění požadovaná oprávněnou jí nekriticky přiznává, je svým obsahem v kolizi se základními principy demokratického právního řádu, ale v důsledku výše dovozené neplatnosti rozhodčí smlouvy byl rozhodčí nález vydán JUDr. X. V. jako osobou, které k tomu nevzniklo oprávnění.
20. Na tomto závěru již ničeho nemění dílčí zjištění odvolacího soudu, že rozhodkyně v řízení postupovala procesně správně podle Řádu pro vnitrostátní spory Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky pokud se týká způsobu doručování písemností povinné a nejsou jakkoli důvodné další námitky povinné stran nemožnosti reagovat na zasílané písemnosti, nebyly-li jí řádně doručeny.
21. Dále, rovnocenné důvody pro závěr o neplatnosti vykonávaného rozhodčího nálezu pak odvolací soud shledal i na základě zjištění učiněných ze zpráv Okresního soudu v Ústí nad Orlicí o počtu spisů (tedy jednotlivých věcí vedených o návrzích oprávněné) předaných rozhodkyní do úschovy tomuto soudu dle ust. § 29 odst. 2 ZRR. Uvedené množství jí v roce 2010 provedených rozhodčích řízení (4 669, celkem do té doby od roku 2005 více než 15 000) totiž podle názoru odvolacího

soudu znamená, že i pokud by byly zohledněny všechny dny v roce (bez vyloučení víkendů, svátků, dovolené, ...), tak by JUDr. V. jen v roce 2010 vydala každý den v průměru téměř 13 rozhodčích nálezů. I pokud by se rozhodčímu řízení věnovala každý den v roce nepřetržitě po dobu 10 hodin denně, znamenalo by to, že jednomu rozhodčímu řízení by se mohla průměrně věnovat souhrnně přibližně 45 minut. Odvolacímu soudu je známa argumentace oprávněná na podobné námitky z jiných řízení, že obdobně jako v soudním řízení nevykonává všechny úkony soudce (včetně například i přípravy konceptu rozhodnutí), i v rozhodčím řízení řadu úkonů nemusel vykonávat rozhodce, nýbrž odborný personál. Dle rozhodkyně, slyšené u jednání odvolacího soudu dne 21. 1. 2021 coby svědkyně, to byli konkrétně koncipienti, sekretárky a studenti na přivýdělek, když jedné věci sama věnovala množství času podle toho, zda se žalovaní bránili či nikoli (tedy kupříkladu 10 minut, ale i 10 hodin). Tyto námitky však měl odvolací soud z větší části za nepřipadné. Předně na rozdíl od soudního řízení, kde působí vedle soudců i další osoby se samostatnou rozhodovací pravomocí (vyšší soudní úředníci, justiční čekatelé, asistenti soudců), v posuzované věci veškerá rozhodnutí v rozhodčím řízení měla vydat rozhodkyně sama (vedle samotného rozhodčího nálezu i usnesení o výzvě k vyjádření ve věci samé a usnesení o přijetí funkce rozhodce). Využití odborného aparátu pak také musí mít určité limity. Aby rozhodčí nález mohl být považován za vydaný rozhodcem, je třeba, aby to byl rozhodce sám, kdo se předem s věcí seznámí, posoudí nejen hmotněprávní, ale i procesní aspekty každé jednotlivé věci, formuluje vlastní rozhodnutí (tedy jeho výrok) a alespoň v základních obrysech důvody, které by mělo obsahovat odůvodnění rozhodčího nálezu (a to i s ohledem na specifika té které věci) a následně (i pokud by koncept odůvodnění rozhodčího nálezu připravoval odborný aparát) prověří jeho správnost (opět i s ohledem na specifika té které věci). Je nemyslitelné, že by pro řádné provedení všeho výše uvedeného rozhodkyni mohl pro jedno rozhodčí řízení postačit časový prostor v trvání průměrně 45 minut (nadto při desetihodinových směnách každý den). Přitom zjevně nelze reálně předpokládat, že by se rozhodkyně věnovala rozhodčí činnosti bez přestávky 10 hodin denně, 365 dní v roce (zvláště provozovala-li při tom i vlastní advokátní praxi a praxi mediátora). Reálnou se tedy nejeví ani polovina výše vymezeného časového prostoru pro jednu věc, ale spíše minuty než desítky minut. Časový prostor, který rozhodkyně JUDr. V. mohla v roce 2010 jednotlivým rozhodčím nálezům s ohledem na jejich vydané množství věnovat, tak mohl postačovat nejvýše k velmi stručnému seznámení se s obsahem (někým jiným připravených) jednotlivých nálezů a jejich podpisu. Její činnost tak mohla spočívat pouze ve svého druhu zběžné „autorizaci“ jednotlivých rozhodčích nálezů, popř. dalších listin, nesoucích její podpisy. Rozhodčí řízení tak fakticky neprobíhalo před žalobcem dle rozhodčí doložky vybraným rozhodcem a takto vytvořený „produkt“ dle názoru odvolacího soudu nelze považovat za rozhodcem vydaný rozhodčí nález. I proto měl odvolací soud v posuzované věci měl za to, že rozhodčí nález nebylo možno považovat za řádný exekuční titul dle ust. § 40 odst. 1 písm. c) e.ř., protože lze primárně, odlišně od návrhu povinné, dovodit důvod pro zastavení exekuce podle ust. § 268 odst. 1, písm. a) o.s.ř.. Na uvedeném závěru ničeho nezměnila výpověď rozhodkyně o tom, že při celkovém počtu 15 000 věcí pro oprávněnou její činnost již „kulminovala“, provozovala více kanceláří (hlavní a dvě pobočky), že v některých jednotlivých případech prověřovala detailněji vznesenou obranu žalovaných, případně, že na příjmech z advokacie nebyla jakkoli existenčně závislá.

22. Veškeré výše popsané okolnosti, které odvolací soud vedly k závěru o naplnění důvodů pro zastavení exekuce, pak odvolací soud v jejich souhrnu považoval za natolik závažné, že převážily i skutečnost, že povinná byla po řadu let trvání exekučního řízení zcela pasivní. Rozhodnutí exekučního soudu, pokud byl návrh povinné na zastavení exekuce zamítnut, tak měl odvolací soud za nesprávné, protože je dle ust. § 220 odst. 1, písm. a) o.s.ř. změnil tak, jak je ve výroku I. tohoto usnesení uvedeno.
23. Co se pak týče rozhodnutí o náhradě nákladů řízení mezi účastníky, exekuční soud v zásadě nadbytečně v souvislosti s rozhodnutím o zamítnutí návrhu povinné rozhodoval o povinnosti

povinné zaplatit oprávněné „náklady řízení o odklad a zastavení exekuce“, neboť tyto by se skutečně následně staly (v případě nabytí právní moci rozhodnutí exekučního soudu beze změn) předmětem až navazujícího příkazu k úhradě nákladů exekuce vydaného soudním exekutorem (jak nakonec exekuční soud vysvětlil v odůvodnění svého rozhodnutí). Pokud je však návrhu povinné v důsledku přítomného rozhodnutí vyhověno, je nutno o náhradě nákladů rozhodnout již přítomným usnesením, a v té souvislosti odvolací soud ve smyslu ust. § 89 věty první e.ř. posuzoval, kdo zastavení exekuce zapříčinil. Především s ohledem na výše popsany závěr o tom, že rozhodčí smlouva, na základě které byl vydán exekvovaný rozhodčí nález, byla neplatnou a že rozhodčí nález nebylo možno považovat za vydaný JUDr. V., kterou si oprávněná jako rozhodkyně zvolila, měl odvolací soud za to, že zavinění nutno spatřovat na straně oprávněné. Ta nejenže v minulosti byla tzv. silnější stranou při uzavírání rozhodčí smlouvy, stejně jako i smlouvy úvěrové, ale zejména zahájila exekuční řízení na základě rozhodčího nálezu, který (v důsledku výše dovozeného závěru o neplatnosti rozhodčí smlouvy) byl vydán osobou, která k tomu nebyla oprávněna, a která s ohledem na množství rozhodčích řízení, ve kterých vystupovala, nebyla schopna rozhodčí činnost vykonávat osobně, což rozhodčí nález činilo nevykonatelným z hlediska materiálního, a nebylo jej tak možno považovat za exekuční titul, a to od samého počátku exekučního řízení. Odvolací soud tak za této situace dovodil, že to byla oprávněná, kdo zavinil zastavení exekuce, čemuž dle již zmíněného ust. § 89 odst. 1 e.ř. odpovídá povinnost oprávněné uhradit povinné dle ust. § 271 o.s.ř. náklady řízení o zastavení exekuce.

24. Při rozhodování o náhradě nákladů účastníků se odvolací soud (i s ohledem na námitky povinné v odvolání) zabýval otázkou možné aplikace ust. § 150 o. s. ř., podle kterého z důvodů hodných zvláštního zřetele nemusí soud výjimečně náhradu nákladů zcela či zčásti přiznat (když možnosti být o této eventualitě poučení se účastníci zbavili svojí omluvenou neúčastí u nařízeného jednání odvolacího soudu). Jednou z okolností, kterou v této souvislosti zvažoval, byla dlouhodobá pasivita povinné, která se jakkoliv nebránila po řadu let trvání exekuce. Pasivita povinného je přitom jednou z okolností, kterou i dle aktuální judikatury Nejvyššího soudu je třeba zvažovat i při posuzování samotných podmínek zastavení exekuce pro nedostatek pravomoci rozhodce (viz usnesení ze dne 6. 11. 2018, sp. zn. 20 Cdo 3844/2018). V posuzované věci pak za další významnou okolnost měl odvolací soud i skutečnost, že povinná se domáhala úplného zastavení exekuce za současného přiznání náhrady nákladů řízení a rovněž (zcela nadbytečně, pokud na náklady exekuce ničeho povinná neuhradila) i vydání rozhodnutí, které by jí umožnilo vrácení již vymožených nákladů exekuce, to vše za situace, kdy doposud nebyla z dluhu povinné zcela uhrazena ani částka, kterou se úvěrovou smlouvou zavázala oprávněné zaplatit, resp. kdy v přítomné exekuci nebyla vymožena vůbec žádná částka (jak sdělil soudní exekutor dne 20. 1. 2021). Před zahájením rozhodčího řízení povinná zaplatila, jak zjištěno i z nezpochybněného obsahu rozhodčího spisu, částku 31 176 Kč, zbývalo jí tak zaplatit podle splátkového kalendáře ještě částku 27 648 Kč, přičemž, jak výše uvedeno, odvolací soud nepovažoval částku, o níž byla úvěrem povinné poskytnutá částka za lichvářskou, natolik nemravnou, že by (sama o sobě) byla důvodem pro zastavení exekuce. Před podáním exekučního návrhu uhradila povinná již jen částku 1 634 Kč, v dosavadním průběhu exekuce pak nebylo na úhradu exekvované pohledávky oprávněné vymoženo ničeho. Nejméně v části, ve které probíhala pro vymožení částky 26 014 Kč (tj. ve zbytku do částky 58 824 Kč), lze proto exekuci považovat za materiálně důvodnou, neboť stále nebyla uhrazena ani částka, k jejímuž zaplacení se povinná zavázala (a která představuje přibližně polovinu předmětu přítomné exekuce). Odvolací soud tak měl za to, že popsány okolnosti lze považovat za důvody hodné zvláštního zřetele, umožňující i přes závěr o zavinění zastavení exekuce na straně oprávněné nepřiznání povinné práva na náhradu nákladů řízení před exekučním soudem (a soudním exekutorem), a to nejméně z jedné poloviny.
25. Výše náhrady nákladů povinné v řízení před exekučním soudem vychází z nákladů právního zastoupení v souvislosti se třemi úkony právní služby a to přípravou a převzetím zastupování,

podáním návrhu na zastavení exekuce a účasti u jednání exekučního soudu dne 15. 5. 2020, když výši odměny za jeden úkon právní služby nutno posoudit dle ust. § 11 odst. 2, písm. e) vyhl. č. 177/1996 S., advokátního tarifu, ve znění předpisů pozdějších (dále jen „AT“). Tarifní hodnota rozhodná pro stanovení výše odměny zástupce pak odpovídá částce vymáhané v době podání návrhu povinné na zastavení exekuce (zde nadále původní exekvovaná pohledávka ve výši 55 473 Kč, v exekuci ani zčásti neuhrazená). Této tarifní hodnotě pak dle ust. § 7 bodu 5., § 11 odst. 2, písm. e) AT odpovídala odměna za jeden úkon právní služby ve výši 1 670 Kč. Se zohledněním odměny za tři úkony, paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč v souvislosti s každým z uvedených úkonů právní služby a náhradě za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z odměny a paušálních náhrad (když i současný zástupce povinné je plátcem této daně, § 137 odst. 3 o.s.ř.) tak odpovídající výše nákladů povinné činila 7 151 Kč, jedna polovina z této částky pak 3 575,50 Kč, kterou je oprávněná povinna uhradit k rukám nynějšího zástupce povinné.

26. Co se týká nákladů exekuce, právo soudního exekutora na jejich náhradu zakládá ustanovení § 87 odst. 3 e.ř., které stanoví, že náklady exekuce hradí exekutorovi povinný; tato zásada je prolomena v ustanovení § 89 e.ř. právě pro případ zastavení exekuce, kdy její náklady hradí ten z účastníků, který zastavení zavinil. Vychází se přitom z toho, že soudní exekutor provádí exekuci (vykonává exekuční činnost) na základě pověření soudu (§ 28 e.ř.) a že tuto exekuční činnost vykonává za úplatu (§ 3 odst. 1 e.ř.), kterou mu zásadně nelze odepřít. S ohledem na výsledek řízení spočívající v zastavení exekuce z důvodů na straně oprávněné, uložil právě jí odvolací soud povinnost uhradit soudnímu exekutorovi náklady exekuce.
27. Pokud jde o jejich výši, při stanovení odměny vycházel odvolací soud ve smyslu ustanovení § 11 odst. 2 a odst. 3 *à contrario* vyhl. č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora (dále jen „ET“) ze skutečnosti, že v důsledku zastavení exekuce zaniká oprávnění soudního exekutora k jejímu vedení za situace, kdy v dosavadním průběhu exekuce ničeho na pohledávku oprávněné nevymohl. Vzhledem k tomu, že přítomné exekuční řízení bylo zahájeno v období do 31. 12. 2012, náklady exekuce sestávaly z paušální odměny exekutora ve výši 3 000 Kč dle ust. § 11 odst. 2, z paušální náhrady hotových výdajů ve výši 3 500 Kč dle ust. § 13 odst. 1 ET, a konečně z náhrady 21 % DPH dle § 87 odst. 1 e.ř., tedy soudnímu exekutorovi náležel celkové náklady exekuce ve výši částky 7 865 Kč.
28. Proto odvolací soud za přiměřeného použití ust. § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil příslušné nákladové části výroku I. a samostatný výrok II. přezkoumávaného usnesení exekučního soudu tak, že povinné přiznal proti oprávněné právo na náhradu nákladů řízení o návrhu na zastavení exekuce před soudem prvního stupně (a soudním exekutorem) a dále oprávněné uložil povinnost k úhradě nákladů exekuce, obojí ve shora určené výši (výrok II. tohoto usnesení).
29. Co se pak týkalo nákladů odvolacího řízení, zde bylo třeba vycházet ze závěru, že v otázce zastavení exekuce (tedy ve věci samé) byla i v odvolacím řízení povinná úspěšná. Proto jí dle ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. byla přiznána náhrada účelně vynaložených nákladů, které jí v souvislosti s touto fází řízení vznikly. Ty byly představovány náklady právního zastoupení, sestávajícími především z odměny jejího právního zástupce za dva úkony právní služby, a to podání odvolání a jeho doplnění. I v tomto případě vycházel odvolací soud z tarifní hodnoty ve výši 55 473 Kč a tedy z odměny za jeden úkon právní služby tak 1 670 Kč (viz výše), odměna celkem činila 3 340 Kč. Zástupci povinné dále náležela opět paušální náhrada hotových výdajů v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč v souvislosti se dvěma výše uvedenými úkony právní služby, § 13 odst. 1, 4 AT). Daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z odměny a paušální náhrady hotových výdajů činila 827,40 Kč. Celkem tak byla povinné přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení ve výši částky 4 764,40 Kč (výrok III. tohoto usnesení).
30. Dle ust. § 224 odst. 1, § 148 odst. 1 o. s. ř. pak bylo v odvolacím řízení neúspěšné oprávněné uloženo zaplatit státu náklady řízení vzniklé v souvislosti s provedením svědecké výpovědi svědkyně JUDr. X.V. (výrok IV. tohoto usnesení).

Poučení:

Proti tomuto usnesení, jeho výroku I., je přípustné dovolání za předpokladu, že rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. V takovém případě lze dovolání podat do dvou měsíců od doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou.

Pouze proti výrokům II. až IV. tohoto usnesení **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1, písm. h/ o.s.ř.).

Jihlava 5. května 2021

JUDr. Jaroslav Mádr v. r.
předseda senátu